

200705935/1.

Datum uitspraak: 21 september 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/3848 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 20 juli 2007 in
het geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 december 2006 heeft de Minister van Justitie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 20 juli 2007, verzonden op 24 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 30 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Sevenster, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, ambtenaar van Staat.

w.g. Sevenster
Lid van de enkelvoudige kamer

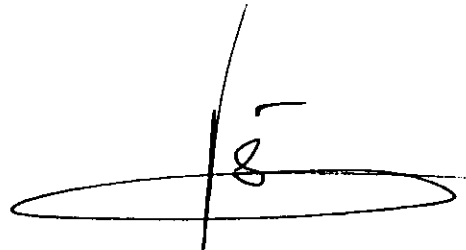
w.g. Nasrullah-Oemar
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 september 2007

404.

Verzonden: 21 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/3848

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 20 juli 2007

inzake

geboren op
nationaliteit: Armeense,
verblijvende te
eiseres,
gemachtigde mr. A.A.W.A. Vissers,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. L.M.A. Hansen.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Bij besluit van 5 augustus 2005 heeft verweerder de aanvraag van eiseres tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Het hiertegen ingestelde beroep is bij uitspraak van 28 maart 2006 (Awb 05/39676) door de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch gegrond verklaard.

Bij besluit van 21 juni 2006 heeft verweerder de aanvraag opnieuw afgewezen. Hangende het hiertegen ingestelde beroep heeft verweerder deze beschikking ingetrokken, waarna het beroep is ingetrokken door eiseres.

Bij besluit van 28 december 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiseres andermaal afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiseres beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 6 juli 2007, waar eiseres is verschenen in persoon, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 28 december 2006 in rechte stand kan houden.
2. Ter onderbouwing van haar aanvraag en beroep heeft eiseres - kort samengevat - het volgende aangevoerd. De vader van eiseres voerde het bevel over een wapenopslagplaats van het Armeense leger. Nadat hij had geweigerd om wapens af te staan aan enkele personen, zijn de ouders van eiseres vermoord. Toen eiseres naar aanleiding hiervan een aanklacht wilde indienen, werd zij niet serieus genomen door de betreffende politiebeambte en door hem verkracht. Toen eiseres hierover een klacht wilde indienen bij een ander politiebureau, werd zij wederom niet serieus genomen en werd haar te kennen gegeven dat zij geen verdere acties meer moest ondernemen. Eiseres heeft hierop haar land van herkomst verlaten nu zij vreest voor de personen die haar ouders hebben vermoord en voor de politie.
3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000.
4. In beroep heeft eiseres aangevoerd dat zij aanvullend had dienen te worden gehoord door verweerder, nu verweerder tot driemaal toe zijn standpunt heeft herzien. Eiseres doet in dit verband een beroep op artikel 4 van de Definitierichtlijn. Nu het bestreden besluit tot stand is gekomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel, kan het geen stand houden volgens eiseres.
Het ontbreken van documenten kan eiseres niet worden toegerekend, meent zij. Verder heeft zij gedurende de procedure getracht zo goed mogelijk de functie van haar vader uit te leggen en heeft hieromtrent geen vage of tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Eiseres is van mening dat zij heeft aangetoond dat zij gegronde reden heeft te vrezen voor de invloedrijke families Sarkisian en Demirtsjan, alsmede voor de politie. Eiseres stelt dan ook in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29 onder a, b of c Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).
5. Met betrekking tot het beroep van eiseres op het bepaalde in artikel 4, eerste lid van de Richtlijn 2004/83/EG (Definitierichtlijn) wordt opgemerkt dat artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn luidt:
"De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen."
6. Anders dan eiseres meent, blijft het uitgangspunt dat het aan eiseres is haar relaas aannemelijk te maken. Dit uitgangspunt wordt niet aangetast door de aan de lidstaten opgedragen taak de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. De rechtbank is voorts van oordeel dat het genoemde samenwerkingsvereiste reeds is opgenomen in het nationale recht en daarom in overeenstemming is met dit onderdeel van de Definitierichtlijn. Aan het samenwerkingsvereiste is invulling gegeven in onder meer het eerste gehoor, het nader gehoor, met daarbij de mogelijkheid tot het aanreiken van correcties en aanvullingen, en de voornemenprocedure,

waarin de vreemdeling de mogelijkheid heeft om een zienswijze in te dienen, neergelegd in de artikelen 3.115 tot en met 3.119 van het Vb 2000.

7. Gelet op het vorenstaande is de rechtbank dan ook van oordeel dat het nationale recht volledig in overeenstemming is met het neergelegde in artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn. Daarom kan het beroep van eiseres op deze bepaling niet slagen.

8. Dat verweerder een hernieuwd voornemen heeft uitgebracht doet hieraan niet af, nu eiseres in de gelegenheid is geweest haar zienswijze uit te brengen op dit voornemen en ook overigens gedurende de procedure in de gelegenheid is geweest haar aanvraag nader te onderbouwen.

Dat verweerder zijn standpunt enkele malen zou hebben gewijzigd wordt niet gevolgd, nu verweerder consistent is geweest in zijn standpunt dat de aanvraag van eiseres diende te worden afgewezen nu verweerder het relaas van eiseres onvoldoende onderbouwd en ongeloofwaardig achtte. Nu eiseres heeft nagelaten haar aanvraag met concrete objectieve stukken nader te onderbouwen dan wel haar relaas nader te onderbouwen, rustte op verweerder geen plicht eiseres aanvullend te horen. Het was aan eiseres om tijdens de afgenomen gehoren en mogelijkheden om hierop aanvullingen te geven, volledige verklaringen af te leggen.

9. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

10. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten haar niet kan worden toegerekend. De rechtbank verwijst hiertoe naar haar uitspraak van 28 maart 2006, waarbij dit reeds in rechte is vastgesteld. Nu eiseres tegen deze eerdere uitspraak geen hoger beroep heeft ingesteld, heeft dit tot gevolg dat, nu thans in onderhavig beroep tegen de nieuwe beslissing op bezwaar beroepsgronden worden aangevoerd, die door de rechtbank in die eerdere uitspraak uitdrukkelijk en zonder voorbehoud zijn verworpen, de rechtbank van de juistheid van het eerder gegeven oordeel over die beroepsgronden dient uit te gaan (Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State d.d. 6 aug. 2003, nummer 200206222/1; AB 2003, 355).

Verweerder heeft derhalve op goede gronden toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 31, eerste lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Als gevolg daarvan dient volgens vaste jurisprudentie van het relaas een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

11. Verweerder heeft zich – kort samengevat – op het standpunt gesteld dat eiseres vage en bevreemdend wakkende verklaringen heeft afgelegd over de functie van haar vader. Verweerder acht de verklaringen van eiseres omtrent de functie van haar vader als beheerder / directeur van een wapenopslagplaats tegenstrijdig aan haar verklaring dat hij bevelhebber

zou zijn geweest in het leger. De rechtbank kan verweerder hierin volgen. Verweerder heeft onaannemelijk kunnen achten dat eiseres als dochter van een militair, zo weinig precies en concreet heeft kunnen verklaren over de specifieke rang en functie van haar vader. Voorts heeft verweerder bevreemdend kunnen achten dat de vader van eiseres, na in 1998 te zijn bedreigd, pas weer in 2003 opnieuw zou zijn benaderd door de coupplegers. In de tussenliggende periode zouden er weliswaar volgens eiseres ook bedreigingen zijn geweest, maar over deze gestelde bedreigingen heeft eiseres geen concrete nadere informatie kunnen verschaffen, in tegenstelling tot de gestelde gebeurtenissen in 1998 en 2003, zodat verweerder aan deze stelling geen waarde heeft hoeven hechten.

Verder berusten de verklaringen van eiseres omtrent de problemen die haar vader heeft ondervonden enkel op vermoedens en speculaties. Verweerder kan worden gevolgd in zijn standpunt dat het gestelde verband tussen de gestelde gebeurtenissen welke eiseres en haar familie zijn overkomen en de families Demirtsian en Sarkisian louter op vermoedens en speculatie van de zijde van eiseres berust. Dit geldt tevens ten aanzien van de stelling van eiseres dat zij zelf het slachtoffer is geworden of vreest te worden van de maffia en de politie, hetgeen de kern vormt van haar asielrelaas. Uit openbare bronnen blijkt overigens dat Vazgen Sarkisian heeft samengewerkt met president Kocharian en dat Armen Sarkisian is gearresteerd en veroordeeld wegens moord. Voorts heeft verweerder niet aannemelijk hoeven achten dat de agenten op de politiebureaus waar eiseres zich toe heeft gewend, volledig op de hoogte waren van de coupplannen, de rol van de vader van eiseres en diens aangifte en mishandeling, en dat eiseres naar aanleiding van de aangifte van de dood van haar ouders zelf slachtoffer zou zijn geworden van daden van vervolging. Verweerder heeft het onwaarschijnlijk kunnen achten dat er sprake was van een dergelijke samenwerking tussen de maffia en de twee betreffende politiebureaus. Ook de verklaringen omtrent de achtergronden bij de dood van haar ouders berusten slechts op vermoedens en speculaties. Overigens heeft eiseres de dood van haar ouders niet nader kunnen onderbouwen. Verweerder heeft dan ook kunnen stellen dat de gestelde aandacht voor eiseres en haar familie enkel berust op vaagheden en vermoedens.

12. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande - in onderlinge samenhang bezien - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiseres ongeloofwaardig te achten.

13. De door eiseres overgelegde informatie omtrent Aram Sarkisian en Stepan Demirtchian doet hieraan niet af, nu deze informatie geen betrekking heeft op eiseres en de overgelegde informatie geen concrete onderbouwing vormt van het relaas van eiseres en haar gestelde vrees.

14. Gezien het voorgaande komt eiseres niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

15. Hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel. Van strijd met het motiverings- of zorgvuldigheidsbeginsel is de rechtbank niet gebleken.

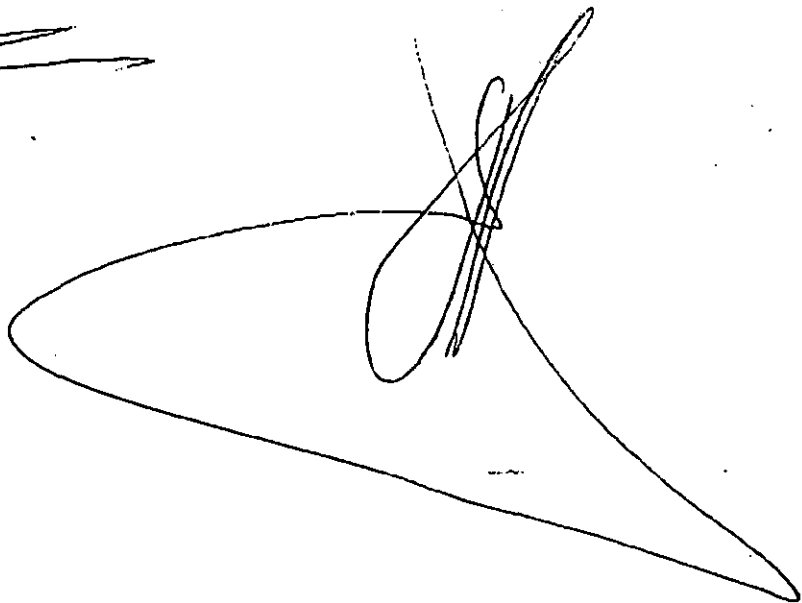
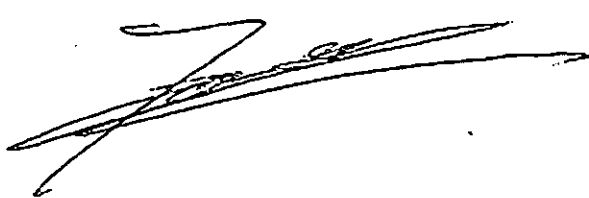
16. Het beroep is derhalve ongegrond.

17. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.B.M. Hent als rechtbank in tegenwoordigheid van
mr. drs. C.R. Jansen als griffier en uitgesproken in het openbaar op 20 juli 2007.

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: **24 JULI 2007**

mr. Th.J.A. Winnubst
mr. J.C. Gillesse
mr. M.L. Grootendorst
mr. D. Koningsbloem
mro. mr. A.A.W.A. Vissers
mw. mr. M.C. van der Meij
advocaten

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4244	
20 AUG 2007	
ZAAKNR.	5939
AAN:	VI
BEHANDELD DO:	PAR:

Koningsweg 99
Postbus 1602, 5200 ER
's-Hertogenbosch
telefoon 073 613 55 61
fax 073 689 12 68
e-mail: info@gillesse-winnubst.nl

Tevens per fax 070-365 13 80
Aantal pagina's: 8

's-Hertogenbosch, 20 augustus 2007

Inzake: / Staat
Betreft: appelschrift
Onder gelijktijdige verzending naar verteerder

Appellante:
Geboren:
Nationaliteit: Armeense
IND-nr. 0410-14.0089

Geeft te kennen,

Appellante, mevrouw wonende te te dezer zake woonplaats
kiezende te 's-Hertogenbosch, aan de Koningsweg 99 (5211 BH) ten kantore van Gillesse &
Winnubst Advocaten, waarvan de advocate mw. mr. A.A.W.A. Vissers verklaart tot het
indienen van het onderhavige hoger beroep bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn en als
zodanig optreedt;

dat appellante hierbij hoger beroep instelt tegen het in kopie bijgevoegd afschrift van de
uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te
's-Hertogenbosch (productie 1), gedateerd op 20 juli 2007 en verzonden op 24 juli 2007,
Awb 07/3848, waarbij de rechtbank het beroep, ingesteld tegen de beslissing van de
staatssecretaris van justitie, ongegrond heeft verklaard.

Procesverloop

Appellante heeft op 27 oktober 2004 een asielaanvraag gedaan in Nederland.
Verweerder heeft de aanvraag afgewezen bij beslissing van 5 augustus 2005.
Het beroep tegen deze beslissing werd bij uitspraak van 28 maart 2006 gegrond verklaard.
De aanvraag werd wederom afgewezen bij beslissing van 21 juni 2006.
Het beroep tegen deze beslissing werd ongegrond verklaard.

Samenvatting uitspraak

In bovengenoemde uitspraak verklaart de rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, het beroep ongegrond. Hiertoe wordt door de rechtbank -kort samengevat- het volgende overwogen.

De rechtbank overweegt dat het samenwerkingsvereiste van artikel 4 van de richtlijn 2004/ 83/ EG (Definitierichtlijn) reeds is opgenomen in het nationale recht en dat het nationale recht ook volledig in overeenstemming is met het neergelegde in artikel 4 Definitierichtlijn. Het beroep van eiseres op de richtlijn kan dan ook niet slagen. De rechtbank overweegt tevens dat verweerder voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van appellante ongeloofwaardig te achten.

Inleidende opmerkingen

Appellant is van mening dat er in de onderhavige procedure *"vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven"*. Het onderhavig appèlschrift leent zich volgens appellante derhalve niet voor vereenvoudigde behandeling.

Grieven

- 1 *Ten onrechte overweegt de rechtbank dat het beroep op artikel 4 van de Definitierichtlijn niet kan slagen.*

In artikel 4 lid 1 Definitierichtlijn is bepaald dat de lidstaten van de verzoeker mogen verlangen dat hij alle elementen van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient.

Lid 2 luidt dat de in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Verweerder heeft dan ingevolge de Definitierichtlijn de verplichting om het verzoek te beoordelen in samenwerking met de verzoeker.

Artikel 4 lid 3 van de Definitierichtlijn bepaalt dat bij de beoordeling in ieder geval rekening moet worden gehouden met alle relevante feiten die verband houden met het land van herkomst; de door verzoek afgelegde verklaringen en de overgelegde documenten, de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en de mogelijkheden van alternatieve bescherming.

Appellante heeft, voor zover mogelijk was, alle elementen van haar verzoek om internationale bescherming ingediend. Verweerder voldeed hierna -in eerste instantie- ook aan de samenwerkingsplicht. Immers, verweerder verzocht Buitenlandse Zaken om een individueel onderzoek te verrichten.

Echter, nadien bleek dat de conclusies van dat ambtsbericht niet zonder meer door de onderliggende stukken werden gedragen, dat het ambtsbericht met betrekking tot een bron onvolledig was en dat daarnaast onderdelen van het asielrelaas van appellante door het ambtsbericht werden bevestigd.

Vervolgens brengt verweerder een nieuw voornemen uit op 19 mei 2006, dit geheel zonder enig nader onderzoek van de kant van verweerder. Naar aanleiding van dit voornemen is op 16 juni 2006 een uitgebreide zienswijze ingediend. In deze zienswijze zijn een aantal redenen van verweerder per alinea verduidelijkt en opgehelderd. Vervolgens neemt verweerder een negatieve beslissing. Tegen deze beslissing werd beroep ingediend. Naar aanleiding van het beroepschrift is de beslissing echter weer ingetrokken. Blijkbaar vond verweerder het een en ander toch niet zo duidelijk.

Weliswaar vond verweerder het relaas van appellante steeds ongeloofwaardig, maar dit was elke keer weer op basis van nieuwe onduidelijkheden.

Dit was volgens appellante ook het moment dat verweerder, in het kader van de samenwerkingplicht zoals bedoeld in artikel 4 Definitierichtlijn, samen diende te werken met appellante. Omdat er wat onduidelijkheden waren over de functie van appellante's vader en omdat er al twee keer eerder een negatieve beslissing was vernietigd of ingetrokken, had verweerder appellante aanvullend moeten horen.

Appellante is dan ook van mening dat in casu niet is voldaan aan de samenwerkingsplicht van art. 4 Definitierichtlijn. Het volgen van de standaardasielprocedure met een eerste gehoor een nader gehoor en een zienswijze, is in casu niet voldoende met name omdat verweerder al eerder een onderzoek zinvol achtte. Hiermee heeft verweerder feitelijk al erkend dat het nodig was om in casu samen te werken met appellante.

De rechtbank oordeelt dan ook ten onrechte dat niet gebleken is dat verweerder een onjuiste toepassing heeft gegeven aan de samenwerkingsplicht van artikel 4 Definitierichtlijn.

Gemachtigde komt tot de conclusie dat de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch niet in stand kan blijven.

Redenen waarom

Appellante u verzoekt het hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak te vernietigen en de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank met inachtneming van uw overwegingen en de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

A.A.W.A. Vissers
bepaaldelijk gevolmachtigde